

Kuzey Işıkları Festivali

Yavuz DEMİRKIRAN

Kuzey Işıkları Festivali

Yavuz DEMİRKİRAN

Çok uzak kuzeyde, Northhaven köyü taze karın altında pırıl pırıl parlıyordu. Her kış, köylüler kutup ışıklarını—gökyüzünde dans eden ışıkları—kutlardı. Bakır saçlı, küçük ve çevik Freya, festivali herkesten çok severdi. Kırmızı yün paltosunu ve hardal sarısı atkısını giyer, yeşil gözleri heyecanla parıldardı. En iyi arkadaşı Olaf'la birlikte ışıkların görünmesi için günleri sayardı.

Gümüş topuzu ve erik rengi şalıyla Gran Mabel, kutup ışıkları hikâyeleri anlatırdı. 'Işıklar neşe kurdeleleri gibidir,' derdi, koyu gözleri pırıldayarak. Freya dikkatle dinler, kırık dişi bir gülümsemeyle görünürdü. 'Bu yılı gelmiş geçmiş en iyi festival yapacağım!' diye ilan etti. Olaf başını salladı, mavi ponponlu şapkası zıpladı. Herkes için fenerler, oyunlar ve ikramlar planladılar.

Ama bu yıl, kalın bulutlar geldi ve gökyüzünü gizledi. Köylüler iç çekti. 'Kutup ışığı yoksa festival de yok,' diye mırıldandılar. Freya keçe botunu yere vurdu. 'İptal edemeyiz! Festival bizimle de ilgili!' Olaf çizgili atkısını düzeltti ve 'Ben yardım ederim!' dedi. Kırmızı kurdeleli tasmasıyla tilki Pip bile, beyaz uçlu kuyruğunu sallayarak aynı fikirde görünüyordu.

Freya herkesi köy salonunda topladı. 'Kendi ışığımızı yapacağız!' diye duyurdu. Gran Mabel gülümsedi ve başını salladı. Olaf renkli kâğıt yığınlarını taşıdı. Pip bir yaprak kaptı ve kıvrık kulağı sarkarak kaçtı. Çocuklar güldü ve onu kovaladı. Kısa süre sonra salon fısıltılar ve makas sesleriyle doldu. Freya'nın çantası kurdeleler ve yapıştırıcıyla şişti.

Fener yapımı başladı. Freya kâğıdın nasıl katlanacağını ve iplerin nasıl bağlanacağını gösterdi. Uzun boylu ve sıksa Olaf yardım etmeye çalıştı ama bir yapıştırıcı kavanozunu devirdi. 'Eyvah!' dedi, pembe yanakları kızardı. Freya kıkırdadı. 'Sorun değil! Temizleriz.' Pip çalınan kâğıdı gururla geri getirdi. Gran Mabel her fenere bir yıldız tılsımı bağladı, oyma broşu parıldadı.

Ertesi gün Freya kış oyunları düzenledi. Olaf bir kartopu atma ve kızak yarışına öncülük etti. 'Hazır, başla, git!' diye bağırdı, eldivensiz eliyle el sallayarak. Herkes tezahürat yaptı. Pip kar tanelerini kovaladı ve kar yığınlarında yuvarlandı. Freya koşarken örgüleri zıpladı. Huysuz fırıncı bile katıldı, gülerek. Köy meydanı neşeyle çınladı.

Akşam Gran Mabel bir hikâye anlatma çemberi düzenledi. Köylüler battaniyelere oturdu, sıcak kakao yudumladı. Gran Mabel cesur kâşifler ve iyi kalpli devlerin hikâyelerini anlattı. Freya dinledi, yeşil gözleri kocaman açıldı. Olaf fısıldadı, 'Sıra gelecek yıl sende!' Freya gülümsedi. Pip kucığına kıvrıldı, çingırağı hafifçe çınladı. Dostluğun sıcaklığı odayı doldurdu.

Her gün köylüler hazırlandı. Sokaklara fenerler astılar ve şarkılar çalıştılar. Freya her sabah gökyüzünü kontrol etti, bulutlarda bir açıklık umarak. 'Henüz değil,' diye iç çekti. Olaf omzuna dokundu. 'Yine de eğleniyoruz!' Freya başını salladı. Haklı olduğunu biliyordu. Festival ruhu, kutup ışığı olmadan bile büyüyordu.

Son gece bulutlar hâlâ alçaktaydı. Freya boğazında bir yumru hissetti. 'Ya ışıklar hiç gelmezse?' diye fısıldadı Gran Mabel'e. Gran Mabel kolunu ona doladı. 'Kutup ışığı bir armağandır, ama neşemiz bize aittir. Etrafına bak.' Freya gülümseyen yüzler, parıldayan fenerler ve el ele tutuşan dostlar gördü.

Freya bir kar yığınının üstüne çıktı. 'Fenerlerimizi yakalım!' diye seslendi. Herkes kâğıt fenerlerini kaldırdı. Olaf kendi fenerini yükseğe kaldırdı, şapkası yana kaydı. Pip bacakların arasından fırladı, çingırağı tıngırdadı. Fenerler küçük aylar gibi parladı. Köy meydanı yumuşak, sıcak bir ışık denizine dönüştü. Freya'nın kalbi kabardı. Bu da büyüydü.

Aniden bir esinti geçti. Bulutlar dağılmaya başladı. 'Bakın!' diye bağırdı Olaf, yukarıyı işaret ederek. Gökyüzünde yeşil bir ışık dalgası dans etti. Sonra pembe ve mor kurdeleler burgaçlandı. Kutup ışıkları! Köylüler nefesini tuttu. Freya'nın gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu. Gran Mabel elini sıktı. 'Başardın, Freya. Bizi bir araya getirdin.'

Işıklar parıldadı ve salındı, karda yansıdı. Köylüler tezahürat yaptı ve sarıldı. Olaf Freya'yı havada döndürdü, Pip mutlulukla havladı. 'Çok güzel!' diye bağırdı herkes. Freya arkadaşlarına baktı. 'Güzel yapan biziz,' dedi. 'Fenerler, oyunlar, hikâyeler—onlar bizim kendi kutup ışığımızdı.' Gran Mabel başını salladı, yıldız broşu ışıktan parladı.

Festival dans eden gökyüzünün altında devam etti. Gece geç saatlere kadar şarkılar söylediler ve hikâyeler anlattılar. Olaf son bir kar yakalama oyununa öncülük etti, çizgili atkısı uçtu. Pip bir eldiven çaldı ve bir kar yığınınına sakladı. Freya gülmekten yanları ağrıdı. Kutup ışıkları köyü renklere boyadı, ama sıcaklık içten geldi.

Işıklar solarken köylüler büyük bir şenlik ateşinin etrafında toplandı. Gran Mabel kakaosunu kaldırdı. 'Freya'ya, bize neşenin birlikte yaratılan bir şey olduğunu hatırlattığı için.' Herkes tezahürat yaptı. Freya kızardı, çilleri belirginleşti. Olaf sırıttı. 'Gelmiş geçmiş en iyi festival!' Pip onaylayarak havladı, tasmasının çingırağı tıngırdadı. Yukarıda yıldızlar parıldadı.

O yıldan sonra Kuzey Işıkları Festivali gökyüzünü beklemekten fazlası oldu. Fenerler ve kahkahalar, hikâyeler ve kartoplarıydı. Freya biliyordu ki bulutlar yine gelse bile köy parlayacaktı. Çünkü dostluk ve neşe, tıpkı kutup ışıkları gibi, en karanlık geceyi aydınlatabilirdi. Ve Northhaven'ın gerçek büyüğü buydu.

Ve böylece her kış, Northhaven köyü kutlar—sadece kutup ışıklarını değil, birbirini de. Freya, Olaf, Gran Mabel ve Pip kutlamalara öncülük eder, kalpleri doludur. Işıklar gelip geçebilir, ama dostluklarının sıcaklığı kalır. Bu, Kuzey Işıkları Festivali'nin hikâyesidir, asla solmayan bir neşe masalı.